

Kniha Daniel — číslo devadesát sedm

Trojí uplatnění Eliáše: odhalení prorocké dynamiky střetu moderního Babylóna

Jeff Pippenger

2024-02-29

Trojí aplikace Eliáše představuje vnější prvky Eliáše posledních dnů. Eliáš představuje jednoho muže, ale také hnutí lidu. Hnutí lidu, které se připojuje k poslu Eliášovi, je vyvedeno ze stavu a zkušenosti představovaných Laodiceou.

I přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bůh, následujte jej; je-li však Bál, následujte jeho. A lid mu neodpověděl ani slova. Tehdy řekl Eliáš lidu: Zůstal jsem sám, já jediný, prorokem Hospodinovým; proroků Bálových je však čtyři sta padesát mužů. 1 Kings 18:21, 22.

Ať již v hnutí prvního nebo třetího anděla, ti, kdo se spojili s poslem onoho období, byli buď vyvedeni z dějin představovaných církví v Sardech, nebo z dějin církve v Laodikeji. Obojí církev je znázorněna Eliášovou otázkou, jak dlouho bude lid kulhat mezi dvěma stanovisky. Tato dvě stanoviska, mezi nimiž kulhají, jsou znázorněna Habakukovým „sporem“. „Spor“ ve druhé kapitole Habakuka je sporem mezi buď správnou, nebo nesprávnou metodologií. Lid, který existuje, když nastane čas tohoto sporu, ať už v dějinách mileritského hnutí, nebo v dějinách posledních dnů, si není jist, zda sestoupit z plotu, a pokud ano, není si jist, na kterou stranu plotu má sestoupit. Proto neodpovídají ani slovem.

Pán ustanovil v dějinách prvního i třetího anděla zkoušku, která měla zjevit, zda skutečným poselstvím pozdního deště je jedna strana sporu, představovaná teologickou metodologií odpadlého protestantismu, anebo metodologie Millerových pravidel prorockého výkladu, včetně pravidel přijatých organizací Future for America. Zkouška na hoře Karmel, která má začít při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, vyžaduje, aby Bůh označil, kdo je Jeho pověřeným poslem, tak jako to učinil s Eliášem a v milleritských dějinách roku 1844. Stejně jako v případě Eliáše a těch, kteří bděli, ale nebyli ochotni zaujmout stanovisko, byla a bude metodologie potvrzena naplněním veřejných předpovědí.

„Proroctví Danielova i Janova mají být pochopena. Vykládají se navzájem. Přinášejí světu pravdy, jimž by měl rozumět každý. Tato proroctví mají být svědectvím ve světě. Svým naplněním v těchto posledních dnech se sama vyloží.“ Kress Collection, 105.

Když sestoupil oheň a strávil Eliášovu oběť, Bůh tím těm, kteří mlčky přihlíželi, potvrzoval, že Eliáš je Jeho zástupcem; avšak pro Achaba, Jezábel a její falešné proroky již tehdy bylo příliš pozdě. Totéž se stalo před 22. říjnem 1844 v dějinách milleritů a stane se to znovu před brzy přicházejícím nedělním zákonem, jehož předobrazem je 22. říjen 1844. Naneštěstí ti, kteří budou čekat až do této události, aby se rozhodli, se už svou nečinností rozhodli pro nesprávnou stranu této otázky. Vyvolení Eliášova posla musí předcházet jeho střetnutí s Achabem, Jezábel a jejími

falešnými proroky. Poté, co bylo potvrzení dovršeno tím, že oheň strávil Eliášovu obět', Eliáš pobil falešné proroky.

Falešný prorok je šestým královstvím biblického proroctví a svou vládu jako šesté království ukončuje při brzy přicházejícím nedělním zákonu, což je místo, kde Eliáš pobil falešné proroky. Poté začalo plné vylití deště. V milleritské historii byl posel a jeho poselství rozpoznán v protikladu k těm, kteří v daném kontextu začali naplňovat svou úlohu odpadlého protestantismu (jenž je falešným prorokem Eliášova svědectví) a jedné ze tří mocností, které vedou svět k Armagedonu. Bůh ustanovil, aby po 22. říjnu 1844 nově rozpoznané pravé prorocké hnutí dokončilo Jeho dílo na zemi, avšak hnutí přešlo do Laodiceje a krátce nato přestalo být „hnutím“, protože se stalo právně uznanou církví.

S těmito prvky týkajícími se prvního Eliáše na mysli se nyní budeme zabývat prorockými charakteristikami druhého Eliáše, abychom určili a doložili, kdo je třetí Eliáš posledních dnů. Ježíš označil Jana Křtitele za toho, kdo naplnil poslední proroctví Starého zákona.

Aj, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych nepřišel a nestihl zemi kletbou. Malachiáš 4,5–6.

Ačkoli Ježíš označil Jana za Eliáše, který měl přijít, Jan přece jen nenaplnil plně všechny prvky předpovědi o přicházejícím Eliášovi, neboť třetí a poslední Eliáš přichází před velikým a hrozným dnem Hospodinovým, což je doba Sedmi posledních ran, jež vrcholí Druhým příchodem Krista. Jan byl nicméně druhým Eliášem a jeho svědectví ve spojení s prvním Eliášem označuje a ustanovuje třetího a posledního Eliáše.

Právě tak, jako Eliáš stanul tváří v tvář trojí reprezentaci draka, šelmy a falešného proroka moderního Babylóna, tak i Jan stanul tváří v tvář římské autoritě (Herodovi), nečisté ženě (Herodiadě) a její dceři (Salome). Hora Karmel předobrazovala 22. říjen 1844, který zase představuje nedělní zákon ve Spojených státech. Při krizi nedělního zákona dochází k vytvoření trojího spojení.

„Nařízením, které bude vynucovat zavedení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odpojí od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, až se natáhne přes bezednou hlubinu, aby si podal ruce se spiritismem, až pod vlivem tohoto trojího spojení naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských nepravd a bludů, tehdy budeme moci vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

V příběhu o Herodovi zjišťujeme, že jako představitel pohanského Říma je představitelem „deseti králů“ pohanského Říma, a proto symbolizuje deset králů ze Zjevení sedmnácté kapitoly, kteří na jednu hodinu dávají své království nevěstce. Herodes byl předobrazem Achabem. Oba žili v manželstvích, která byla nezákonná. Achabovi, který byl z Izraele, bylo zakázáno oženit se se ženou, jež nebyla Izraelitkou, a Herodes si vzal manželku svého bratra. Smilstvo nevěstky z Týru a Babylóna s králi země je znázorněno Achabovým a Herodovým nezákonným vztahem s Jezábél a

Herodiadou.

Střetnutí na hoře Karmel s Achabem bylo znázorněno jako oslava narozenin Heroda. Při nedělním zákonu přestávají být Spojené státy šestým královstvím biblického proroctví a deset králů se stává sedmým královstvím. Při svých narozeninách jakožto sedmé království Herodes při opilecké hostině souhlasí, že dá až polovinu svého království Salome, dceři Herodiady. Deset králů souhlasí, že odevzdají své království šelmě, a činí tak, protože byli svedeni falešným prorokem (Spojenými státy) a jsou duchovně „opilí“.

Na hoře Karmel falešní proroci po celý den tančili ve snaze klamat, a na oslavě Herodových narozenin tančila Salome, dcera Herodiady, aby oklamala opilého krále. Tím dcera Herodiady zajistila Achabovu autoritu k usmrcení Jana Křtitele. Při nedělním zákonu ve Spojených státech Spojené státy oklamou celý svět, aby přijal celosvětový obraz šelmy, který se skládá z království napůl církevního a napůl státnického. Oklamání světa Spojenými státy, které jsou falešným prorokem trojího spojení, bylo předobrazeno tancem Jezabeliných proroků a dcery Jezabel (Salome), neboť Jezabel je katolicismus a odpadlý protestantismus jsou její dcery (jako Salome).

Pronásledování začíná u brzy přicházejícího nedělního zákona, který zahrnuje smrt, jak je znázorněno tím, že hlava druhého Eliáše je sňata a vložena do koše pro papežství, představované Herodiadou. V tom okamžiku je smrtelná rána papežství plně uzdravena, již není zapomenuto a pozdní déšť je vylit bez míry, když je vztyčen prapor sto čtyřiceti čtyř tisíc. V tom okamžiku udeří islám třetího běda a začíná postupný soud nad velikou nevěstkou, která sedí nad mnohými vodami. Její soud je zdvojen.

A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Odplat'te jí, jak i ona odplatila vám, a dejte jí dvojnásob podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásob. Zjevení 18,4–6.

Její soud je zdvojen, neboť dosud nebyla souzena za vraždy, které spáchala během temného středověku od roku 538 až do roku 1798. V páté pečeti jsou ti, které papežství zavraždilo, symbolicky vylíčení pod oltářem, jak se ptají, kdy Bůh odsoudí římskou nevěstku, a je jim řečeno, aby odpočívali ve svých hrobech, dokud nebude doplněna druhá skupina mučedníků, kteří mají být zabiti, jako byli zabiti oni. Když přijde její soud, je zdvojen, neboť dvakrát zavraždila Boží věrný lid.

A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali. I zvolaly mocným hlasem: „Jak dlouho ještě, Pane, svatý a pravdivý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kdo přebývají na zemi?“ A každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočinuli, dokud nebude dovršen počet jejich spoluslužebníků a jejich bratří, kteří mají být zabiti jako i oni. Zjevení 6,9–11.

Sestra Whiteová umisťuje pasáž o mučednících páté pečeti k nedělnímu zákonu, kdy je Boží jiné stádo povoláno ven z Babylóna, což jsou Herodovy narozeninové oslavy, když se deset králů shodne, že dají své sedmé království osmé říši, která je z těch sedmi.

„Když byla otevřena pátá pečeť, Jan Zjevitel ve vidění spatřil pod oltářem zástup těch, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Poté následovaly výjevy popsané v osmnácté kapitole Zjevení, kdy jsou ti, kdo jsou věrní a pravdiví, povoláni ven z Babylóna. [Zjevení 18,1–5, citováno.]“ Manuscript Releases, svazek 20, s. 14.

Ti, kdo jsou povoláni ven z Babylóna, tvoří druhou skupinu mučedníků, kterou papežství usmrtil, tak jako Herodiada učinila druhému Eliášovi. Sestra Whiteová také klade pátou pečeť do okamžiku otevření poslední pečeti.

„A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali; i volali velikým hlasem a pravili: Jak dlouho ještě, Pane, svatý a pravý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi? A každému z nich bylo dáno bílé roucho [Byli prohlášeni za čisté a svaté]; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočívali, dokud nebude dovršen počet i jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří mají být zabiti jako oni“ [Zjevení 6,9–11]. Zde byly Janovi představeny výjevy, které nebyly skutečností, nýbrž tím, co mělo v budoucím časovém období nastat.

„Zjevení 8,1–4 citováno.“ Manuscript Releases, svazek 20, 197.

Modlitby těch, kdo byli během temného středověku zavražděni papežstvím, jsou „připomenuty“ při otevření „sedmé pečeti“, což ukazuje, že „sedmá pečeť“ je otevřena při brzy nastávajícím nedělním zákonu, neboť právě tehdy Bůh připomíná její nepravosti.

A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste nebyli účastní jejich hříchů a abyste nepřijali z jejich ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomenul na její nepravosti. Odplatěte jí, jak i ona odplatila vám, a zdvojnásobte jí dvojnásob podle jejich skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásob. Zjevení 18,4–6.

První Eliáš podává svědectví o střetu, k němuž dochází mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci a trojnásobným svazkem, který v posledních dnech vede svět k Armagedonu. Druhý Eliáš (Jan Křtitel) opakuje a rozšiřuje svědectví prvního Eliáše a společně (řádek za řádkem) určují a ustavují prorocké charakteristiky třetího a posledního Eliáše. Třetí Eliáš je znázorněn počátečním Eliášem (Millerem) a závěrečným Eliášem, neboť pohyb prvního anděla se opakuje v pohybu třetího anděla.

„Bůh dal poselstvím ze Zjevení 14 jejich místo v linii prorocství a jejich dílo nemá ustávat až do konce dějin této země. Poselství prvního a druhého anděla jsou stále pravdou pro tento čas a mají probíhat souběžně s tímto následujícím.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Třetí Eliáš nese pečeť Alfy a Omegy, neboť představuje Eliáše počátku i konce. Jak první, tak poslední Eliáš představují hnutí, a to buď prvního, nebo třetího anděla ze čtrnácté kapitoly Zjevení.

„Dílo Jana Křtitele a dílo těch, kteří v posledních dnech vycházejí v duchu a moci Eliášově, aby probudili lid z jeho netečnosti, jsou v mnoha ohledech totožná. Jeho dílo je předobrazem díla, které musí být vykonáno v tomto věku. Kristus má přijít podruhé, aby soudil svět ve spravedlnosti. Poslové Boží, kteří nesou poslední poselství výstrahy, jež má být dáno světu, mají připravit cestu pro druhý příchod Kristův, tak jako Jan připravil cestu pro jeho první

příchod. V tomto přípravném díle ,každé údolí bude vyvýšeno a každá hora i pahorek budou sníženy; co je křivé, bude narovnáno, a nerovná místa se stanou rovinou‘, neboť dějiny se mají opakovat a znovu ,se zjeví sláva Hospodinova a uzří ji spolu všeliké tělo; neboť ústa Hospodinova promluvíla‘.“ Southern Watchman, 21. března 1905.

Trojí aplikace Eliáše představuje střet mezi Eliášem a hnutím spojeným s Eliášem a trojnásobným svazkem novodobého Babylóna. Těsně souvisí s trojí aplikací posla, který připravuje cestu pro Posla smlouvy, avšak tato linie představuje vnitřní dynamiku hnutí a posla. V obou trojích aplikacích jsou třetí a konečné naplnění posla a hnutí znázorněna Alfou a Omegou jakožto představiteli počátečního naplnění a konečného naplnění.

Třetí a poslední Eliáš představuje hnutí třetího anděla, což je hnutí jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, kteří budou vyzdviženi jako korouhev, aby vyvolali veliký zástup z Babylóna, až přijde hodina velikého zemětřesení ze Zjevení jedenácté kapitoly. Před touto hodinou budou posel i hnutí rozpoznáni v protikladu k padělanému hnutí, které předkládá padělané poselství pozdního deště o pokoji a bezpečnosti.

Rozlišení mezi pravým a falešným poselstvím a poslem má být rozpoznáno podle naplnění poselství. Tyto články začaly vycházet na konci července 2023 a dávno před masakrem ze 7. října články poukazovaly na to, že pravé poselství pozdního deště označuje islám jako třetí Běda a že toto poselství započalo 11. září 2001. Články uváděly, že rozhňevání národů, které podle inspirovaného svědectví začalo tehdy, bylo jako žena v porodních bolestech, a že proto budou rozhňevání a soužení přiváděná na planetu Zemi pokračovat ve stupňování až do uzavření doby milosti.

Ve studiu budeme pokračovat v našem příštím článku.

„Kéž by Boží lid měl smysl pro hrozící zkázu tisíců měst, nyní již téměř vydaných modlářství! Avšak mnozí z těch, kdo by měli hlásat pravdu, obviňují a odsuzují své bratry. Když na mysl zapůsobí obracející moc Boží, nastane zřetelná změna. Lidé nebudou mít sklon kritizovat a bořit. Nebudou zaujímat postoj, který brání světlu zářit do světa. Jejich kritizování, jejich obviňování ustane. Síly nepřítelů se shromažďují k boji. Těžké zápasy jsou před námi. Semkněte se, moji bratři a sestry, semkněte se. Spojte se s Kristem. „Neříkejte: Spiknutí, všemu, co tento lid nazývá spiknutím, a nebojte se toho, čeho se on bojí, ani se nestračujte. Hospodina zástupů, toho posvěťte; on buď vaší bázní a on buď vaší hrůzou. I bude svatyní, ale i kamenem úrazu a skálou pohoršení oběma domům Izraele, léčkou a osidlem obyvatelům Jeruzaléma. A mnozí z nich klopýtnou a padnou, budou rozdrceni, chyceni do osidla a polapeni.“

„Svět je divadlo. Herci, jeho obyvatelé, se připravují sehrát svou úlohu v posledním velikém dramatu. Bůh je ztracen ze zřetele. V širokých masách lidstva není žádná jednota, ledaže se lidé spolčují, aby uskutečnili své sobecké záměry. Bůh přihlíží. Jeho záměry ohledně jeho vzpurných poddaných budou naplněny. Svět nebyl vydán do rukou lidí, ačkoli Bůh na čas dopouští, aby živly zmatku a nepořádku vládly. Moc zdola působí, aby přivodila poslední velké výjevy tohoto dramatu,—Satan přicházející jako Kristus a působící se vši klamavostí nepravostí mezi těmi, kdo se spojují v tajných společnostech. Ti, kdo se poddávají vášni ke

spolčování, uskutečňují plány nepřítele. Po příčině bude následovat účinek.“

„Přestoupení již téměř dosáhlo své meze. Svět je naplněn zmatkem a na lidské bytosti brzy přijde veliká hrůza. Konec je velmi blízko. My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat na to, co brzy přijde na svět jako zdrcující překvapení.“ Review and Herald, 10. září 1903.